

PLANDROWNIK (1) *sb m*

N pl plândrownicy.

Sł stp brak, Cn: plondrownik, Linde XVI (ten sam przykład błędnie: plondrownik); poza tym XVII(XVIII) w.: plondrownik.

Ten, kto uprowadza w niewolę: Bo tám pytáli nas plandrownicy naŝy [qui captivos duxerunt nos; ktorzy nas w niewolę zagnali WujBib Ps 136/3] o słowá pieśni BudBib Ps 136/3.

Synonimy: ludzikrajca, pleniciel, uwodziciel.

MN